Vigo, 15 marzo 1963

Sr. Don Ramón Otero Pedrayo

Ourense

Meu grande e querido Otero: Deu quisera que ise libro, que engendrei con amor, non herdara as eivas do seu pai. Pero isto é impo-sibre, e o amor non abonda pra crear criaturas perfeitas. Non pode ofrecer á miña tem máis que o meu entusiasmo. Vostede é o repara listo, e celebra o que hai na miña Historia de servir a Galicia. Vostede mellor que ninguén pode ausolverme dos meus moitos pecados, e a súa carta é pra min executoria que me confire por graza o que nunca podería obter por xustiza. Coa súa indulxencia fico recompensado do traballo, e por merecela houbera traballado, inda que non houbera ninguén, fora de vostede mesmo, que pousara os ollos sobre isas pá-xinas. Grazas infindas polo amor que me demostra unha vez máis. Se agora, co que aprendín escribíndoo, puidera facelo de novo,

pode que non levara moita chata que han de se lle atopar. Pero
era preciso escribilo, que así nos mandaron, e a obediencia ha de escusar
moitos erros.

O requerimento pra que falase en Viveiro chegoume moi intre
en que [illegible] do Colexio que gravita sobre as [illegible]
cabezas de [illegible] aumentada de [illegible] a [illegible] que
non podía [illegible] do meu posto con [illegible]. En todos os oficios, por
humildes que sexan, hai [illegible] e no meu [illegible]
tiven o [illegible]. Escribín ao Presidente da Academia [illegible]
de comisión. Non sei siquera se pra entón estarei por aquí. Agora
farei unha pequena viaxe a Santiago, e á volta, até fins de sema-
na [illegible], hei vivir pendente da solución de varios problemas miudos
por que non me deixarán vagar algún. Non podo, pois, pensar en acom-
pañalo a Viveiro. Veremos se me é posible cambialo, no caso de que
me ache en Lugo. Creo que non atopará dificultades pra alugar un
coche. Se entón non nos vemos, veremonos pronto. [illegible] escribir con
máis calma. Fágoo agora depresa porque mañá penso estar de viaxe. Seu
Carballo Calero